

GUNNAR EKELOF Två kortdikter

1

Överallt möter oss
dessa hemlighetsfulla inskrifter
ord på ett språk som inte är dött
och ändå är äldre än något dött språk
hieroglyfer vi inte kan tyda
men ändå förstår
som uttryck för kärlek, förtröstan, tro
eller förtvinande hopplöshet.

2

Jag har undran i mitt ansikte
eller försmädlighet
eller förtrytelse
Jag har ögon näsa mun
allt eftersom du ser mig
Jag är som du en spegelbild
av makterna
Jag speglar dig.

KARL VENNBERG Det starkare

Men verkligheten, säger du,
där det finns vind och sol och ett barns
 leende,
jag kan ju ännu gå in i den,
i ord som vill uttalas,
handlingar som vill utföras.

Som läppar, ännu varma, ännu levande,
kan den närma sig, som en kärlek
eller en vänskap.
Kanske vid midnatt
då gatorna i vår lilla stad
avstänger sig med höga gallergrindar.

Men här har jag ju gått in, svarar jag,
i detta hus vid en avtagsväg,
och så långt utrymmet räcker

kan du stuva in mitt liv,
ända från barndomens fotogenlampor och
 bönemöten.
Kanske hittar du också en vrå åt vänskapen,
några viskningar där kärlekens ord kan
 gömma sig,
fast jag har ledsnat på dem.

Begär bara inte att jag på nytt
ska låta mina lemmar vidröras
medan ljuset ser på,
eller att jag ska byta flera ord med dig om
 verklighetens skuggor
som sneda och slocknande
faller in genom fönstret.

Endast om ett vill jag tala med dig:
om det starkare,
det överkliga,
som mitt knä blöder av som av ett yxhugg.